

Prst božji v svetovnih dogodkih.

Velikanski svetovni dogodki se vršijo v pričo nas. Omenimo le nekaterih: slovanski narodi se povsod živahno gibljejo in prodirajo naprej ter hočejo priboriti si ono duševno in gmetno veljavo v zgodovini, koje so do sedaj pogrešali; mogočna Rusija je ravnokar turškemu zverinstvu zavdala smrtno rano; osnovale so se 3 nove, deloma celo neodvisne države slovanske: Bolgarija, Srbija in Črnagora. Mohamedanski svet očitno hira in propada; povsod mu tla spodkopava evropska omika, porodivša se iz krščanstva. Italija zedinjena ječi pod judovskim sužanstvom, preobložena z davki ter utegne vsaki čas postati republika. Ob enem pa živi v njej papež Leon XIII. in mogočno upliva na narode celega sveta, kot poglavar sv. katoliške Cerkve, čeravno je mnogih prejšnjih pomočkov oropan. Sredi Evrope se je povzdignilo prusko-nemško, ob enem freimaurersko-lutrovsko cesarstvo. Cesar Viljelm, jegov železni Bismark in prebrisani general Moltke so premagali vse. Naposled so se lotili sv. katoliške Cerkve, a tu so prvič zadeli ob skalo, katerej niso kos. Med tem se je zrušilo mogočno francosko cesarstvo in tamošnja cesarska rodbina v kratkih letih popolnem in tužno propala. Navadni ljudje tega nič ali malo pomislijo; brezverni in neverni pa krivo sodijo, ker ne porajajo ali celó tajijo uplivanje božjega bitja na razvitek človeških razmer. Verni človek pa presoja vse od uzvišenega, verskega, duševnega stališča. Vernemu kristijanu so navedeni dogodki le majhni kosi ove steze, po katerej Bog človeštvo vodi do temu nastavljenе časne omike in blagostana, zlasti pa do večne sreče in zveličanja! Bog je, ki vlada celi svet, on je gospod človeške osodi, on povišuje, on ponižuje, on vodi tudi hudo, katero zavolj človeku dane svobode pripušča, naposled k dobremu koncu.

Francozi imajo starodavno kraljevsko rodbino. Veliko dobrega je storila. Svetnike šteje med sorodniki. Zato jej je Bog dal srečo in blagoslov. Vladala je 800 let. Okoli 50 kraljev se je iz nje rodilo. Toda naposled je tudi veliko hudega zakrivila. Njeni kralji so postali nasilniki in teptali narodne in cerkvene pravice. Kazen bila je brz k redi! Nastala je strahovita revolucija. Dobri in nedolžni kralj Ludvik XVI. je krvavo pokoro delal za to, kar so ničvredni predniki zakrivili, položivši glavo pod sekiro. Revolucija je potem divjo razsajala, dokler nje ni general Napoleon Bonaparte ukrotil. Ta je postal prvi in najmogočnejši francoski cesar. Uvedel je na Francoskem zopet katoliško službo božjo in državo uredil. On bi bil izgnano kraljevsko rodbino za vselej spodrinil in sebi in svojej rodbini utrdil cesarski prestol, vsaj sinu bi ga bil zapustil, ko bi ne bil preveč gospodstva željen. Vso Evropo je hotel potlačiti, ves svet užgati. „En Bog in en cesar bi naj bil“,

tako je večkrat djal. Celó papeža in škofov se je hotel poslužiti za svoje častilagodne namere.

To mu je bilo v nesrečo. V kratkih letih bil je premagan in zaprt na otok sv. Helene sredi Atlantiškega morja med Afriko in Ameriko. Ondi je umrl l. 1821. Nazaj pozvani kralji francoski so nekaj časa dobro vladarili. Toda uže tretji, namreč kralj Ludvik Filip je začel zapuščati pravo pot in je postal oče novemu freimaverstvu na Francoskem. Kazen ni izostala. Uže l. 1848. bil je sramotno po silnej revoluciji pregnan in je na Angleškem umrl, pozabljen od vsega sveta. In čudno, novo revolucijo z republiko vred je zopet Napoleonovec ukrotil ter povzdignil novo francosko cesarstvo. Bil je to Napoleon III. sin brata prvega Napoleona. Sprva se je tudi ta naslanjal na sv. Cerkev in srečno vladaril. Naposled je papeža izdal italijanskim rovarjem, se zapel v vojsko zoper Pruse in bil grdo tepen, vjet, odstavljen in izgnan na Angleško, kder je umrl. Kakor prvi francoski cesar tudi drugi ni umrl na cesarskem prestolu, ni izročil sinu vladarstva. Mlad je umrl sin Napoleona I., mlad in žalostno je konec storil sin Napoleona III., preboden in razmesarjen od divjih Zulu-Kafrov v Afriki, kamor se je bil podal nagledovat si angleškega bojevanja! Ž njim je propala cesarska rodbina francoska za več časa, mogoče za vselej, ker pogreša pravega cesarjeviča. Visoko je Bog povzdignil obadva cesarja; poslužil se je nju v dosego imenitnih, za človeštvo velevažnih namenov. Toda zopet nju je zavrgel in globoko ponižal, ko sta se poklicu izneverila. To gledamo začudeni pred seboj dovršeno! Res, Bog je, ki drži v rokah osode držav, narodov in oseb, on je ki povišuje in ponižuje!

Gospodarske stvari.

Kako rece izrejati.

M. II. V 14 dneh ali 3 nedeljah se že smejo mlade rečice na prosto spustiti. Sploh se dajo mlade rečice lahko vzrejati. Niso tolikim boleznim podvržene kakor mlade goske. Najbolše se počutijo in najlepše rastejo, če morejo po bližnjem potoku ali ribniku plavati in stikovati.

Reco si je človek pred neznano davnim časom udomačil in si jo zarad mesa, zarad jaje in perja redil. Da se odraščene mlade rece opitajo, se morajo, kakor goske, vsaka za se v kurnjek zapreti. Ako se rece, ki so za klavje odločene, v tesnem prostoru devajo in če se z ovsom, kuhanim krompirjem, ki se zmučka in z otrobi pomeša, pitajo, postanejo v malih tednih debele in mesnate. V nekterih krajih, zlasti na Francoskem v Normandiji, kjer se mnogo z rejo perutnine pečajo, se pa rece še na poseben način pitajo. Vsak dan po 3krat se z nudelči, ki so iz ajdove ali turšične moke narejeni in v vodo ali še boljše v mleko pomočeni, pitajo in debelijo. Drugod jih z namo-